

— Следятъ ни! — извикалъ князътъ.

— Тогава да не губимъ време! — отговорила Ольга.

И тя веднага превърнала княза на единъ широкъ мостъ, тя станала на голѣма рѣка, а коньтъ на черъ гарванъ. Раздѣлила пѣтя на три, та като дошли царскитѣ пратеници незнаели кѣде да вървятъ. Тѣ решили да се върнатъ при царя и да му разкажатъ всичко.

— Глупци! — извикалъ ядно Кошней. — Мостътъ и рѣката сж тѣ. Защо ги оставихте? Тичайте веднага и безъ тѣхъ да не ми се връщате!

Царскитѣ пратеници тръгнали и скоро попаднали по стѣпкитѣ на бѣгълцитѣ. Князътъ пакъ пръвъ узналъ и казалъ на Ольга. Тя преобърнала него, нея и коня на една гжсга гора, презъ която пресичали безброй пѣтеки. Царскитѣ пратеници навлѣзли въ гората, но се объркали изъ многото пѣтеки, та се върнали пакъ назадъ.

Кошней ги видѣлъ, че се връщатъ праздни и ядно завикалъ:

— Скоро ми дайте единъ конь! Дайте ми единъ конь! Ще ида да ги стигна.

Следва.

Богъ.

Въ зората нѣжно се усмихвашъ.
Въ зефира тихъ въздишашъ Ти,
На слънцето въ лжчитѣ златни —
Твоятъ свѣтълъ взоръ трепти.

Въ дивий ревъ на океана,
Въ дъждеца кротко що ржми,
Въ неспирний шумъ на океана, —
Все Твоя мощенъ гласъ гърми.

Въ цвѣта на розата красива
Ти ржсишъ сладкъ ароматъ.
Въ лазура синъ на небесата,
Сияй ликътъ Ти кротъкъ, святъ.

Г. Костакевъ.